

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 136/21

Luxembourg den 15. juli 2021

Dom i sag C-535/19
A (Offentlige sundhedsydelse)

Domstolen bekræfter den ret, som ikke-erhvervsaktive unionsborgere, der er bosiddende i en anden medlemsstat end deres oprindelsesmedlemsstat, har til at være tilsluttet værtsmedlemsstatens offentlige sygesikringsordning.

EU-retten pålægger imidlertid ikke en forpligtelse til gratis tilslutning til den nævnte ordning.

A, som er en italiensk statsborger, der er gift med en lettisk statsborger, forlod Italien og bosatte sig i Letland med henblik på dér at slutte sig til sin ægtefælle og deres to mindreårige børn.

Kort efter sin ankomst til Letland anmodede han den 22. januar 2016 Latvijas Nacionālais veselības dienests (den nationale sundhedstjeneste, Letland) om at lade ham tilslutte sig den obligatoriske offentlige sygeforsikringsordning i Letland. Hans anmodning blev afslået ved afgørelse af 17. februar 2016, som blev stadfæstet af sundhedsministeriet med den begrundelse, at A ikke henhørte under nogen af de personkategorier, der har ret til statsfinansieret lægebehandling, for så vidt som han hverken var lønmodtager eller selvstændigt erhvervsdrivende i Letland.

Idet A ikke fik medhold i det af ham anlagte søgsmål til prøvelse af de lettiske myndigheders afgørelse om afslag, iværksatte han appel ved Administratīvā apgabaltiesa (appeldomstol i forvaltningsretlige sager, Letland), der ligeledes afsagde en dom, som ikke var gunstig for ham.

Det er i denne sammenhæng, at Augstākā tiesa (Senāts) (øverste domstol, Letland), for hvilken A havde iværksat appel, besluttede at forelægge Domstolen et spørgsmål om, hvorvidt de lettiske myndigheders afslag på A's anmodning var foreneligt med EU-retten på området for statsborgerskab og social sikring.

I sin dom afsagt af Store Afdeling **bekræfter Domstolen den ret, som ikke-erhvervsaktive unionsborgere, der er bosiddende i en anden medlemsstat end deres oprindelsesmedlemsstat, har til at være tilsluttet værtsmedlemsstatens offentlige sygesikringsordning med henblik på at modtage lægebehandlingsydelser, der er finansieret af sidstnævnte stat. Domstolen præciserer imidlertid, at EU-retten ikke pålægger en forpligtelse til gratis tilslutning til det nævnte system.**

Domstolens bemærkninger

Domstolen efterprøver indledningsvis, om forordning nr. 883/2004 finder anvendelse på lægebehandlingsydelser som de i hovedsagen omhandlede. Den konkluderer, at ydelser, der finansieres af staten, og som – uden at der foretages en individuel og skønsmæssig vurdering af de personlige behov – tildeles de personer, som henhører under de i den nationale lovgivning fastsatte kategorier af berettigede personer, udgør »ydelser ved sygdom« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 883/2004¹. Disse ydelser er således omfattet af denne forordnings

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29.4.2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 988/2009 af 16.9.2009 (EUT 2009, L 284, s. 43).

anvendelsesområde, for så vidt som de ikke udgør »social og sundhedsmæssig forsorg«, der er udelukket fra dette anvendelsesområde ².

Dernæst undersøger Domstolen nærmere bestemt, om artikel 11, stk. 3, litra e), i forordning nr. 883/2004 og artikel 7, stk. 1, litra b), i direktiv 2004/38 ³ er til hinder for en national lovgivning, hvorefter retten til at være tilsluttet værtsmedlemsstatens offentlige sygesikringsordning med henblik på at få adgang til lægebehandlingsydelser finansieret af denne stat er udelukket for ikke-erhvervsaktive unionsborgere, der er statsborgere i en anden medlemsstat, og som i henhold til nævnte forordnings artikel 11, stk. 3, litra e), er omfattet af værtsmedlemsstatens lovgivning og udøver deres ret til ophold på dennes område i overensstemmelse med direktivets artikel 7, stk. 1, litra b).

I denne henseende anfører Domstolen for det første, at det inden for rammerne af den ordning med lovvalgsregler, som er indført ved forordning nr. 883/2004 ⁴, der tilsigter at bestemme, hvilken national lovgivning der finder anvendelse på tilkendelsen af de sociale sikringsydelser, forholder sig således, at **ikke-erhvervsaktive personer principielt er omfattet af lovgivningen i deres bopælsmedlemsstat.**

Domstolen bemærker for det andet, at når medlemsstaterne fastsætter betingelserne for retten til at tilslutte sig en social sikringsordning, er de forpligtet til at overholde de gældende EU-retlige bestemmelser. Navnlig har medlemsstaterne, eftersom de lovvalgsregler, der er fastsat i forordning nr. 883/2004, pålægges dem på bindende vis, ikke mulighed for at afgøre, i hvilket omfang deres egen lovgivning eller en anden medlemsstats lovgivning skal anvendes.

En medlemsstat kan derfor ikke i henhold til sin nationale lovgivning nægte en unionsborger, som i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, litra e), i forordning nr. 883/2004 om fastlæggelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes, er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, at tilslutte sig medlemsstatens offentlige sygesikringsordning.

Endelig undersøger Domstolen den indvirkning, som bestemmelserne i direktiv 2004/38, navnlig direktivets artikel 7, stk. 1, litra b), har på tilslutningen til værtsmedlemsstatens sociale sikring. Det følger af sidstnævnte bestemmelse, at en unionsborger, der ikke er erhvervsaktiv, under hele den periode af opholdet på værtsmedlemsstatens område, som varer over tre måneder og mindre end fem år, til sig selv og sine familiemedlemmer bl.a. skal råde over en sygeforsikring, som dækker samtlige risici, således at opholdet ikke bliver en urimelig byrde for denne medlemsstats offentlige finanser.

Hvad angår forbindelsen mellem denne betingelse om ophold, der er i overensstemmelse med direktiv 2004/38, og den forpligtelse til tilslutning, som følger af forordning nr. 883/2004, præciserer Domstolen, at **værtsmedlemsstaten for en unionsborger, der ikke er erhvervsaktiv, kan fastsætte, at adgangen til denne ordning ikke er gratis, således at borgeren ikke bliver en urimelig byrde for medlemsstatens offentlige finanser.**

Domstolen fastslår således, at værtsmedlemsstaten har ret til at fastsætte, at en ikke-erhvervsaktiv unionsborger, der opholder sig på statens område på grundlag af artikel 7, stk. 1, litra b), i direktiv 2004/38, kun kan tilslutte sig dens offentlige sygesikringsordning på visse betingelser, såsom den nævnte borgers indgåelse eller opretholdelse af en privat sygeforsikring, der dækker samtlige risici, og som gør det muligt for den nævnte medlemsstat at få tilbagebetaling for de sundhedsudgifter, som den har afholdt til fordel for denne borger, eller den pågældende unionsborgers bidrag til medlemsstatens offentlige sygesikringsordning. I denne sammenhæng påhviler det imidlertid værtsmedlemsstaten at påse, at proportionalitetsprincippet overholdes, og

---

² I henhold til artikel 3, stk. 5, litra a), i forordning nr. 883/2004.

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29.4.2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (E[Ø]F) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT 2004, L 158, s. 77, berigtiget i EUT 2004, L 229, s. 35).

⁴ Artikel 11, stk. 3, litra e), i forordning nr. 883/2004.

dermed at det ikke er uforholdsmæssigt vanskeligt for den pågældende borger at overholde sådanne betingelser.

Domstolen konkluderer, at artikel 11, stk. 3, litra e), i forordning nr. 883/2004, sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra b), i direktiv 2004/38, er til hinder for en national lovgivning, hvorefter retten til at være tilsluttet værtsmedlemsstatens offentlige sygesikringsordning med henblik på at få adgang til lægebehandlingsydelser finansieret af denne stat er udelukket for ikke-erhvervsaktive unionsborgere, der er statsborgere i en anden medlemsstat, og som i henhold til denne forordning er omfattet af værtsmedlemsstatens lovgivning og udøver deres ret til ophold på dennes område i overensstemmelse med nævnte direktiv.

Disse bestemmelser er derimod ikke til hinder for, at sådanne unionsborgeres tilslutning til dette system ikke er gratis, således at det undgås, at de nævnte borgere bliver en urimelig byrde for værtsmedlemsstatens offentlige finanser.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstv. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127